

ΠΟΙΚΙΛΑ, ΔΙΑΦΟΡΑ.

Ἀναγγέλλεται διὰ τὸ 1848 ἡ ἐπιστροφή μεγάλου καὶ ὠραίου κομήτου, τοῦ ὁποίου οἱ ἱστορικοὶ καὶ τὰ χρονικά μνημονεύουσιν ἐν ἔτει 1264, καὶ ὅστις παρετηρήθη κατὰ τὸ 1556 ὑπὸ τοῦ Φαβρίκιου.

Εἶναι βέβαιον, ὅτι κατὰ τὸν Μάϊον τοῦ 1556 ἐφάνη λαμπρὸς κομήτης, ὁμοιάζων κατὰ τὸ μέγεθος τὸ ἥμισυ τῆς σελήνης· δὲν ἦτον δὲ μόνιμος, ἀλλ' ἀνεκαλύφθη ἐν αὐτῷ κίνησις ὁμοία πρὸς τὴν τῆς φιλογὸς ἢ πρὸς τὴν τῆς λαμπάδος κινουμένης ὑπὸ ἀνέμου. Ὁ κομήτης οὗτος ἐτρόμαξε τὸν Αὐτοκράτορα Κάρολον τὸν Ε', ὅστις μὴ ἀμφιβάλλων περὶ τοῦ προσεγγίζοντος θανάτου του, ἐφώναξε λέγεται.

Εἰς τὸ φαινὸν αὐτὸ σημεῖον ἀναγινώσκω τὸν ἐγγίζοντα θάνατόν μου.

Ὁ πανικός αὐτὸς φόβος ἐνέπνευσεν, ἐὰν πιστεῦσωμεν τοὺς ἱστορικοὺς, εἰς τὸν Βασιλέα τοῦτον τὸν σκοπὸν, ὃν καὶ ἐξετέλεσε μετ' ὀλίγου μῆνας, τοῦ νὰ παρχωρήσῃ τὸ αὐτοκρατορικὸν στέμμα εἰς τὸν ἀδελφόν του Φερδινάνδον.

Ὁ θαυμαστὸς Ἀλλεῦ, ὁ φίλος τοῦ Νεῦθωνος, προσδιώρισε τὸν δρόμον, ὃν ὁ κομήτης διέτρεξεν εἰς τὸν οὐρανόν. Εὐρέθη δὲ ὅτι ὁ δρόμος οὗτος ἦτον ἐντελὴς ὅμοιος μὲ τὴν τροχίαν ὠραίου τινος κομήτου, παρατηρηθέντος κατὰ τὸ 1264. Ἐντεῦθεν δὲ ἐσυμπεράναν, ὅτι ὁ κομήτης τοῦ 1556 ἦτον ἐπιστροφή τοῦ κομήτου τοῦ 1264, ὅτι αὐτὸς ὁ κομήτης ἐχρειάζετο 292 ἔτη διὰ νὰ συμπληρώσῃ τὴν περὶ τὸν ἥλιον περιόδον του, καὶ ὅτι οὕτως ἐμελλε νὰ ἐμφανισθῇ πάλιν κατὰ τὸ ἔτος 1848.

Ἡ προαγγελθεῖσα πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐποχὴ ἐφθατε τέλος, καὶ μένει νὰ μάθωμεν, ἐὰν ὁ κομήτης θέλει συμφωνήσῃ πρὸς τὰς προρρήσεις, ἢ θέλει τὰς ψεύσει, καὶ ἐὰν ἡ ἐμφάνεια τῆς ταυτότητος εἶναι καὶ τώρα ἀπάτη, ἢ θέλει πραγματοποιηθῇ. Ἐν πάσῃ περιπτώσει καλὸν εἶναι νὰ ἀγρυπνῇ ἡ προσοχὴ ἐπὶ συμβάντος, τὸ ὁποῖον, ἐὰν πραγματοποιηθῇ, θέλει εἶσθαι σπουδαιότατον διὰ τὴν ἀστρονομίαν. Θέλει δὲ εἶσθαι συγχρόνως καὶ λαμπρὸν φαινόμενον, διότι δὲν πρόκειται περὶ κομήτου μικροσκοπικοῦ, ἀλλὰ περὶ ἀσέρος φαινοῦ καὶ ὁρατοῦ εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

— Τερατῶδες πυροβόλον τοῦ Μωάμεθ Β'. Ὅταν Μωάμεθ ὁ Β. κατεφλέγετο ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ νὰ κυριεύσῃ τὴν Κωνσταντινούπολιν, εἰς χαλκεὺς Οὐγγρος, Ὁρβάνος ὀνομαζόμενος, δυσαρεστιθεὶς πρὸς τὴν Βυζαντινὴν αὐλὴν, ὅτι κακῶς ἀντέμειψε τὰς ὑπηρεσίας του, ἐλειποτάκτησεν ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας καὶ ἀπῆλθε πρὸς τὸν Σουλτάνον. Ἀρχίσας δὲ ἀμέσως τὸ ἔργον του, ἔχυσεν κατ' ἀρχάς ὡς ἀπόπειραν, κατὰ διαταγὴν τοῦ Ὁθωμανοῦ Αὐτοκράτορος, ἐν πυροβόλον παραδόξου χωρητικότητος, ὅπερ καὶ ἐτέθη ἐπὶ πύργου πρὸς τὴν ὄχθην τῆς θαλάσσης. Πλοῖον Βενετικόν, διερχόμενον, ἐχρησίμευσεν ὡς σκοπὸς, καὶ προσβλήθην, κατεθραύσθη καὶ κατεβυθίσθη. Τότε ὁ Μωάμεθ διέταξε νὰ γίνῃ τὸ πυροβόλον διπλοῦν τοῦ πρώτου, καὶ τοῦτο εἶναι ἀναμφιβόλως τὸ μεγαλύτερον ὅλον ὅσων μνημονεύει ἡ ἱστορία τοῦ πυροβολικοῦ. Τὸ δεύτερον τοῦτο πυροβόλον ἐρρίπτε λιθίνας σφαί-

ρας, αἵτινες εἶχον δώδεκα σπιθαμῶν περιφέρειαν, καὶ ἐξυγίζον, λέγεται, δώδεκα καντάρια· ἀλλὰ τοῦτο φαίνεται πολὺ ὑπερβολικόν. Ἐρρίψαν δὲ αὐτὸ ἔμπροσθεν τοῦ ἐν Ἀδριανουπόλει σεραγίου, καὶ ὁ Μωάμεθ, ἀναφέρουσιν οἱ Ἕλληνες ἱστορικοὶ, « φοβούμενος μήπως ἡ ἐκπυροσκόρησις ἀφαιρῇ τὴν χρῆσιν τοῦ λόγου εἰς τοὺς ἀνθρώπους ὅσοι ἤθελον εἰσθαι πλησίον, εἰδοποίησε τοὺς κατοίκους περὶ τῆς ὥρας, καθ' ἣν τὸ πυροβόλον ἐμελλε νὰ ῥιφθῇ. » Κατὰ τὴν προσδιωρισμένην ὥραν ἡ πόλις ἐκαλύφθη ἀπὸ νέφη καπνοῦ· ἐκπυροσκόρησις δὲ τρομερὰ ἠκολούθησεν, ἀκουσθεῖσα πολλὰς λεύγας μακρὰν, καὶ ἡ σφαῖρα διέτρεξεν ἐν μίλλιον, καὶ ἐχώθη μίαν ὀργυιὰν εἰς τὸ ἔδαφος. Ὁ Μωάμεθ, παράφορος ἀπὸ χαρὰν, ἔδωκεν ἄφρονα δῶρα εἰς τὸν Οὐγγρον. Ἄμα δὲ κηρυχθέντος τοῦ κατὰ τῶν Ἑλλήνων πολέμου, τὸ τερατῶδες τοῦτο πυροβόλον ἀνεχώρησεν ἀπὸ τῆς Ἀδριανουπόλεως περὶ τὰς ἀρχάς τοῦ Φεβρουαρίου 1453. Εὐρέτο δὲ ὑπὸ πεντήκοντα ζευγῶν βοῶν· διακόσιοι ἄνθρωποι ἐβάδιζον εἰς ἐκάστην πλευράν, διὰ νὰ τηρῶσιν αὐτὸ ἐν ἰσορροπίᾳ· πενήκοντα ἀμαξοπηγοὶ καὶ διακόσιοι σκαπανεῖς προηγούντο ἐπιτεκυάζοντες τὰς γεφύρας εἰς τὰς ὁδοὺς. Δύο μῆνες ἐχρειάσθησαν διὰ νὰ διατρέξῃ τὰς τριάκοντα εἰς λεύγας, αἵτινες διαχωρίζουσι τὴν Ἀδριανουπόλιν τῆς ἐλληνικῆς Αὐτοκρατορίας. Φθάσαν τὸ πυροβόλον τοῦτο τὴν 6 Ἀπριλίου ἔμπρὸς τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐτέθη παρεῦθις εἰς τὴν κανονοστοιχίαν· ἀλλὰ δὲν ἀνταπεκρίθη εἰς τὰς περὶ αὐτοῦ ἐλπίδας, διότι ἐχρειάζοντο δύο ὥραι διὰ νὰ τὸ γεμίσωσι, καὶ ἐπὶ αὐτῶν ἄνθρωποι ἐνησχολοῦντο μοναδικῶς εἰς τοῦτο. Δὲν ἐδύνατο δὲ νὰ πυροβολῇ εἰμὴ ὀκτάκις κατὰ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας. Μετ' οὐ πολὺ τέλος διεβράχη, καὶ ἐν τῶν ῥηγμάτων αὐτοῦ κατεκερμάτισε τὸν Ὁρβάνον.

Οἱ Ἕλληνες εἶχον ἐπίσης πυροβόλα ὑπερμεγέθη. Δύο δὲ μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐρρίπτον σφαίρας 150 λίτρων· ἀλλ' ἐκλόνιζον τοσοῦτον τὸν τοῖχον, ὥστε ἦσαν ἥττον ἐπικινδύνα εἰς τοὺς πολιορκοῦντας ἢ τοὺς πολιορκουμένους.

Ὁ κύριος ἄμμερ διηγεῖται, ὅτι εἶδεν εἰς τὸν Ἑλλησποντον πυροβόλον, ἔχον τοσοῦτον εὐρὺ στόμα, ὥστε, πρὸ μικροῦ τῆς αὐτοῦ ἀφίξεώς του, ῥάπτως καταδιωκόμενος διὰ χρέος ἐχώθη ἐκεῖ, καὶ ἔμεινε κεκρυμμένος διὰ τινος ἡμέρας.

Σώζεται ἀκόμη εἰς Ῥόδον ὑπερμεγέθες πυροβόλον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου κἀθηται καὶ ἐργάζεται ὑποθηματοποῖς, ἔτι δὲ καὶ σφαῖραι λιθιναί, αἵτινες ἐρρίφθησαν ἐκεῖ, ὅταν Σολιμάνος ὁ πρῶτος ἐπολιόρκησε τὴν πόλιν ταύτην κατὰ τὸ 1522, ζυγίζουσαι 150 λίτρας.

— Παρατήρησις περὶ ἐργος, γενομένη ἐπὶ τῶν ἐρυθρόντων (κοκκινούφωνων). Ἡ ἐπιρροή τῶν ἐξωτερικῶν περιστάσεων ἐπὶ τῆς ἀναπτύξεως τῶν ὄντων εἶναι ἀντικείμενον ἄξιον ἐμμεριστοῦ μελέτης. Οἱ φυσικοὶ ἀναφέρουσιν αὐτῆς πολλὰ παραδείγματα. Ἐρυθρίνοι ἡλικίας ἐνὸς ἔτους καὶ μῆκους μιᾶς καὶ ἡμισείας σπιθαμῆς, ἐτέθησαν εἰς φιάλην στενὴν, ὅπου ἔμεινον ἐνδεκα ἔτη. Εἰς τὸ μέγα δ' αὐτὸ διάστημα δὲν ἠῤῥησαν ἐπαισθητῶς. Μεταφερθέντες τότε εἰς εὐρύχωρον δεξαμενὴν, ἤρχισαν νὰ ἀυξάνωσι μὲ τοσαύτην

ταχύτητα, ὥστε μετὰ δέκα μῆνας τὸ μῆκος των ἦτο τριπλοῦν.

— Διασκέδασις εἰς τὰς νήσους Ἀλεοντιάδας, κειμένης εἰς τὸν μέγαν Βόρειον Ὠκεανόν. Ὁ Κύριος Σχορῆς εἰς τὴν διήγησιν τοῦ περὶ τὸν κόσμον περιπλουτοῦ ἐκθέτει μικρὸν δράμα, τὸ ὁποῖον εἶδε παριστώμενον ὑπὸ τῶν κατοίκων μιᾶς τῶν εἰρημένων νήσων.

Εἰς Ἀλεοῦτος, ὠπλισμένος μὲ τόξον, ἔκαμνε τὸν κυνηγόν, ἔτιρος δὲ τὸ πτηνόν. Ὁ πρῶτος ἐχαίρετο εὐρών τοιοῦτο ὠραῖον πτηνόν, καὶ ἐμαρτύρει τὴν εὐχαρίστησίν του διὰ τῶν χειρονομιῶν του. Ἐν τούτοις

ὁμῶς δὲν ἤθελε νὰ τὸ φονεύσῃ. Ὁ δὲ δεύτερος ἐμίμειτο τὰ κινήματα πτηνοῦ πεφοβισμένου καὶ ζητοῦντος νὰ φύγῃ. Ὁ Ἀλεοῦτος, ἀφ' οὗ ἐταλαντεύθη ἐπὶ πολὺ, τανύζει τὸ τόξον του καὶ τὸ ρίπτει. Τὸ πτηνόν κλονίζεται, πίπτει καὶ ἀποθνήσκει. Ὁ ἐπιτήδειος τοξότης πηδᾷ ἀπὸ χαρὰν, ἀλλὰ μετανοεῖ μετ' οὐ πολὺ ὡς ἀφαιρέσας τὴν ζωὴν τοιοῦτου ὠραίου πλάσματος καὶ κλαίει ἐπ' αὐτοῦ. Παρευθὺς τὸ πτηνόν μετασχηματίζεται εἰς χαρίεσσαν γυναῖκα, καὶ γίνεται ἡ ἀγαπητὴ τοῦ ἐμπαθοῦς κυνηγοῦ.

Ἡ ὄρχησις αὕτη εἶναι ἀναμειγμένη μὲ ἄσματα, καὶ συνοδεύεται ἀπὸ ἤχον μικροῦ τυμπάνου.

Ἐνδύματα τοῦ τελευταίου σαρμου τῶν Παρισίων. Μάρτιος 1848.